

Georgeta RESTEMAN

NECTARUL DIN SUFLET

*(Regretatului domn,
Constantin Nicolae Mălinaș)*

Din lacrimi cristaline durute sub zăpezi
Un giuvaer de floare și-ascunde în petale
Întreaga-i prospețime, iubirea din amiezi
Și bucurie-ascunde, lumina din pocale.

Vestește primăvara minunea cea suavă
Și ochii ni-i încântă cu straiul alb și pur
Ridică gingaș capul și parcă zice-n slavă:
Nu-i vreme de tristețe, e bucurie-n jur!

Privesc spre ghiocelul ce mi-e atât de drag
Și-i sorb duios lumina ce-mprăștie în cale
Nectar din suflet tandru aștern tăcut în prag
Și-aștept din depărtare... chemarea vocii tale.

De-ai știi câtă iubire am adunat în suflet
Și câtă primăvară am strâns la pieptul meu
Câți ghioceli sădit-am și-al ramurilor scâncet
L-am ascultat cu jale ori l-am trăit mereu...

Ai alerga prin valuri, prin nori ți-ai face cale
Și lumea ai străbate-o, mi-ai căuta privirea
Nectarul meu din suflet s-ar scurge prin petale
De ghioceli, și-n șoapte ți-ar dărui iubirea.

Te-mbracă-n primăvară, iubito, vino-n grabă

Adu-mi iubirea-n dar și liniștea-mi veghează
Un colier de vise ne-așteaptă, tu... te-ntreabă
De-s eu sau de nu-s eu, ce mai contează...

Și printre ramuri crude, privește-mi neputința
Eu voi pătrunde tainic pământul ce mustește,
În juru-mi totu'-nvie și-mbracă-n flori dorința
Dar astă primăvară... „Mălinul nu-nflorește...”

Aș vrea să pot să spun mai mult însă mi-e peste vrere... L-am cunoscut atât de puțin pe-acest om dar m-a impresionat atât de mult... Când ne-am auzit prima și ultima oară la telefon, întrebându-l dacă pot a-i fi de folos cu ceva... mi-a răspuns cu o voce caldă și calmă: „Rugați-vă să-mi dea Dumnezeu doar un pic de sănătate... nu vreau mai mult”... deja ochii domniei sale nu mai deslușeau lumina... Însă LUMINA a rămas și va rămâne de-a pururi în sufletul celui ce-a fost scriitorul, prietenul și mai ales OMUL - CONSTANTIN NICOLAE MĂLINAȘ. A plecat grăbit alături de doamna sufletului său, doamna Elena, și-acum ne va veghea de-acolo de Sus...

Odihnească-se-n pace!

Georgeta RESTEMAN
Oradea
25 februarie 2010

* Poemul simbolizează o dedicație făcută de regretatul C. N. Mălinaș soției sale Elena... plecată și ea în lumea celor drepti în urmă cu doi ani. (nota red.)